

Arrest

nr. 297 050 van 14 november 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten.

Op 14 maart 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 november 2022 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 31 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent geboren op 29 mei 1997 in Lagos, Nigeria. U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en tot de Uhrobu etnie te behoren.

U werd geboren in Ikeja en groeide daar ook op. Toen u een kind was, werden uw oudere zussen, Ru. en Ro., besneden. Aangezien Ru. teveel bloed verloor, overleefde ze het niet. Ze vertelde u op haar sterfbed dat ze niet wou dat er nog iemand besneden zou worden.

Net voordat u 18 jaar werd, in februari 2015, vertrok u uit uw ouderlijk huis omdat u vreesde besneden te worden zoals uw zussen. U ging daarom naar een vriendin en verbleef daar een week. Zij kwam echter uw vader tegen die haar vroeg of ze u gezien had. U vertrok daarom naar Lekki waar u kon logeren bij een vriendin. Na twee maanden vertrok u richting Ibadan omdat u maar telefoontjes bleef krijgen van uw familieleden die u vertelden dat uw vader u zocht. Na zes maanden kreeg u telefoon van uw vriendin in Lekki. Die vertelde u dat u kon solliciteren voor een job bij Domino's pizza's. In 2016 begon u te werken voor het bedrijf. U deed dit werk tot u vertrok uit Nigeria. In 2017, kreeg u een relatie met A.D.S.. In februari 2020 vertrok hij uit Nigeria naar Oekraïne.

U was aanwezig op de #endSARS betogingen bij de Lekki gate. U werd gearresteerd op 20 oktober 2020 en werd vastgehouden voor een week. Nadat u uw foto's en video's van uw telefoon verwijderde, werd u vrijgelaten. U vertelde wat er gebeurd was aan uw partner en besloot om naar Oekraïne te gaan om hem en uw zus te vervoegen. U vertrok op 29 april 2021 naar Oekraïne.

Nadat de oorlog uitbrak, vluchtte u naar België. U had een zus hier en verbleef enkele dagen bij haar alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 14 maart 2022.

Ter staving van uw onderzoek legde u voor: uw verblijfskaart van Oekraïne.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest vrouwelijke genitale verminking (VGV) te ondergaan. U vreest bij terugkeer dat uw vader u en uw dochter zou willen besnijden alsook vreest u de algemene onveiligheid in Nigeria (Notities persoonlijk onderhoud, dd. 28.06.2022 (hierna NPO), p.16).

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven dient er te worden vastgesteld dat er u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden gegeven. Uit onderstaande vaststelling blijkt dat de door u aangehaalde vrees niet heeft weten te overtuigen.

Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging ervaarde of zou ervaren in uw land van herkomst. Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat uw kennis over de (precieze) context van vrouwelijk genitale verminking immers minimaal is. Gevraagd waarom de praktijk gebeurt, antwoordt u dat u de reden erachter niet weet, maar denkt dat het traditie is. Wanneer u gevraagd wordt wat u daarmee bedoelt, blijft uw antwoord dermate vaag (NPO, p.21). Ook waarom u net op uw 18de besneden zou moeten worden, kan u niet verklaren (NPO, p.22). Er kan echter verwacht worden van iemand die een werkelijke vrees heeft om besneden te worden, zich ook grondig informeert over deze praktijk. Wanneer er dan specifiek gevraagd wordt wie er zou willen dat u besneden zou worden, geeft u aan dat dit uw vader en de familieleden van uw vader zijn die achter deze praktijk staan. Anderzijds geeft u aan dat u geen band heeft met de familieleden van uw vader en kan hen niet bij naam noemen (NPO, p.10, 25). Niet alleen kan u hen niet bij naam noemen, ook baseert u deze verklaring op een louter vermoeden. U geeft immers aan dat u denkt dat de familieleden van uw vader dit verwachten van u omdat zij ook op de besnijdenis waren van uw zus (NPO, p.25). U bent er vervolgens van overtuigd dat er in Nigeria geen wetgeving bestaat die deze praktijk verbiedt en kent geen organisaties die zich inzetten tegen VGV (NPO, p.23). Van iemand die besnijdenis vreest en een zekere autonomie vertoont tijdens zijn of haar levensloop in Nigeria, kan redelijkerwijs ook verwacht worden dat deze persoon zich inleest in deze problematiek, of op zijn minst interesse toont in de specifieke context rond VGV in diens land van herkomst, de mogelijke gevolgen, en de opties om dit te vermijden. De vaststelling dat u dit klaarblijkelijk nagelaten heeft, alsook uw vrij oppervlakkige antwoorden met betrekking tot een mogelijke besnijdenis, tasten de geloofwaardigheid van uw aangehaalde motief drastisch aan. U komt immers niet verder dan te stellen dat u vreest VGV te ondergaan op aangeven van uw vader en diens familieleden, maar kan verder niets zeggen over die familieleden, kan niet verklaren waarom u op uw achttiende slachtoffer zou worden van dergelijke praktijken (en niet eerder), kan weinig tot niets zeggen over de specifieke context

rond VGV in Nigeria en bent u niet op de hoogte over mogelijke wetgeving rond dit thema in Nigeria, noch van organisaties die zich inzetten voor slachtoffers van VGV en tegen dergelijke traditionele praktijken.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de informatie omtrent VGV toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt allerm minst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2017 zo'n 18,4 procent, en wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen geen VGV ondergaan. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal uitgevoerde VGV; generatie na generatie wordt er minder VGV uitgevoerd. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), besneden worden voor de leeftijd van vijf jaar en slechts 7,1% is nog besneden na de leeftijd van 15 jaar. Bovendien verschilt de prevalentiegraad per regio. In Delta bijvoorbeeld, is er een prevalentiegraad van 36,4% bij vrouwen tussen de 15-49 jaar. Informatie geeft verder aan dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV (vrouwelijke genitale verminking), dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse Staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "Violence Against Persons (prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Dertien staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt, inclusief Lagos, Delta en Oyo State, de drie staten waar u gewoond heeft.

Ten tweede dient er te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vrouwelijke genitale verminkingen, maar omwille van de studie mogelijkheden in het buitenland. .

U verklaart dat volgens de traditie van uw vader, vrouwen besneden worden op de leeftijd van 18 jaar (NPO, p.21). Wanneer u bijna 18 jaar was, verliet u daarom het ouderlijk huis. **Er dient echter te worden gewezen op de vaststelling dat u pas het land ontvluchtte in 2021. Dat u meer dan 6 jaar na het vertrek uit uw ouderlijk huis Nigeria verliet, is dan ook meer dan opvallend te noemen en doet de vraag rijzen hoe zeer u toen nog de besnijdenis vreesde, maar ook hoe oprecht deze vrees is of was..** Bovendien verklaart u dat u in die periode van zes jaar (nadat u uw ouderlijk huis had verlaten) geen problemen ondervonden heeft met betrekking tot de beweerd e eis tot besnijdenis uitgaande van uw vader (NPO, p.30). De hierboven gemaakte vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor vervolging inzake VGV, lijkt dan ook bevestigd te worden doordat u zes jaar zonder problemen in het land kon blijven wonen nadat u uw ouderlijk huis zou hebben verlaten. Wanneer u bovendien gevraagd wordt waarom u zo lang wachtte om het land te ontvluchten, antwoordt u dat u geld diende te hebben om uzelf te voorzien wanneer u het land verliet (NPO, p. 20). U verklaart bovendien dat het altijd wel het plan was om te studeren in Oekraïne en dat u daarvoor al die jaren heeft gespaard (NPO, p.30). Bovendien was uw man reeds meer dan een jaar in Oekraïne. Gevraagd waarom u niet samen met hem vertrok, verklaart u dat u eerst nog moest werken om geld in te zamelen (NPO, p.20). Van iemand met een gegronde vrees voor vervolging kan echter verwacht worden dat deze zich zo snel mogelijk onttrekt aan de bedreiging op zijn of haar persoon. **Dat u meer dan zes jaar wacht om te vertrekken uit het land waar u meent onveilig te zijn, demonstreert bijgevolg dat u Nigeria uiteindelijk verliet met als doel studies te kunnen aanvatten in het buitenland – en niet zozeer omdat u het land diende te ontvluchten omwille van een persoonlijke vrees of persoonlijke problemen in uw land van herkomst.**

Aangezien er weinig geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vrouwelijke genitale verminking, wordt bijgevolg ook uw vrees bij terugkeer in twijfel getrokken. U geeft immers aan niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u vreest dat indien uw vader of zijn familieleden u zouden zien, hij u zou laten besnijden. Zelfs wanneer er geloof zou worden gehecht aan uw verhaal, dient er echter te worden opgemerkt dat u, zoals reeds aangegeven, zich gedurende meer dan zes jaarsuccesvol heeft kunnen beschermen tegen deze praktijk waardoor het weinig waarschijnlijk is dat u effectief een risico zou lopen bij terugkeer. In die zes jaar heeft u geen contact meer gehad met uw vader, aldus uw verklaringen, en kende u geen problemen met betrekking tot een mogelijk gedwongen besnijdenis. U geeft hiervoor als verklaring dat u weinig buiten kwam en af en toe op uw werk bleef slapen. Dit is een echter weinig overtuigend antwoord. Vervolgens kan ook gesteld worden dat u u ook over een zekere autonomie beschikte, dat u financieel onafhankelijk was en dat u in het eerste jaar op eigen initiatief meerdere malen verhuisde. De door u geschetste levensloop in uw land van herkomst toont dan ook aan dat u een zelfstandige en ondernemende vrouw bent die haar leven in eigen handen nam. Er wordt daarom ook gevraagd of u zich niet in een andere stad zou kunnen vestigen indien de door u aangehaalde vrees zo imminent zou zijn. Zo werkte u bijvoorbeeld in Ibadan waar u evenmin problemen kende. U geeft aan dat dit onmogelijk was omdat de familieleden van uw vader overal in Nigeria wonen (NPO, p10). Dat u de namen niet kent van uw familieleden, maar wel weet in welke staten ze zouden

wonen, is toch wel zeer merkwaardig (zoals hierboven reeds werd aangehaald). Bovendien situeert Ibadan zich in Oyo State, en dus niet in Lagos State en Delta State die u vermeldde (NPO, p.31). Uw louter hypothetische verklaringen dat u zou kunnen besneden worden zonder verdere concrete en overtuigende argumenten vormen geen objectief bewijs dat u zich niet op een veilige manier in Nigeria zou kunnen vestigen. Meer zelfs, dat u al die jaren nog in Nigeria gewoon kon verder leven zonder enige problemen, doen uw beweringen volledig teniet.

Uit de verklaringen van uw zus, blijkt bovendien dat uw zus D. zich ook succesvol heeft kunnen beschermen tegen de praktijk. Zij zou niet besneden zijn, maar woonde in het ouderlijk huis nog zeker vier jaar na haar 18de verjaardag (NPO XXX, p.24, 34). Dat zij in al die jaren niet de besneden is geweest, demonstreert dat uw verklaring weinig steek houdt.

Verder dient er ook te worden opgemerkt dat u reeds een volwassen en getrouwde vrouw bent. Er dient dan ook de vraag gesteld te worden in hoeverre uw vader nog het zeggenschap heeft over uw lichaam. U antwoordt hierop dat uw vader nog steeds beslist over uw lichaam ook al bent u momenteel getrouwd. Gevraagd op welke manier zij een volwassen vrouw zouden kunnen dwingen de praktijk te ondergaan, blijft uw antwoord oppervlakkig en vaag. Zo verklaart u dat ze als ze u zouden zien, u geen nee kan zeggen tegen de besnijdenis omdat het moet gebeuren. Ook wanneer u meer uitleg wordt gevraagd hoe ze u dan precies zouden dwingen, antwoordt u “ze zouden het doen, ze zouden het doen als ze me zouden zien” (NPO, p.31).

Met betrekking tot de vrees dat uw dochter gedwongen besneden zou worden bij een eventuele terugkeer naar Nigeria dient het volgende te worden opgemerkt. Zoals u zelf aangaf, is het de vader die beslist of een vrouw al dan niet besneden wordt (NPO, p.22). Met andere woorden, in het geval van uw dochter zou dit uw man zijn, haar vader, en dus niet haar grootvader. Hierbij moet echter opgemerkt worden dat de kans dat een dochter VGV ondergaat, wordt beïnvloed door het feit of de moeder al dan niet VGV heeft ondergaan. Uit cijfers van 2017 blijkt dat slechts bij 7,3% van de meisjes die VGV ondergaan de moeder niet besneden is, wat bij u het geval is (zie attest toegevoegd aan administratief dossier). Dat u hetzelfde niet zou kunnen doen voor uw eigen dochter, met name haar beschermen tegen een mogelijke vorm van VGV, is daarom niet aannemelijk, zeker aangezien ook uw man gekant is tegen de praktijk, zoals u zelf aanhaalt tijdens uw persoonlijk onderhoud. Bijgevolg slaagt u er evenmin in om de vrees die u in hoofde van uw dochter aanhaalt aannemelijk te maken. Het CGVS ziet immers niet in waarom u en uw partner – de vader van uw dochter – uw dochter niet zouden kunnen beschermen tegen VGV gegeven het feit dat u zichzelf steeds heeft weten te beschermen, dat de vader van uw dochter ook gekant is tegen dergelijke praktijken en dat landeninformatie duidelijk aangeeft dat de vader het meeste zeggenschap heeft in een eventuele besnijdenis van diens dochter, net zoals de objectieve vaststelling dat het feit dat de moeder niet besneden is, een grote (positieve) invloed heeft op een eventuele besnijdenis van de dochter.

Tot slot vreest u de algemene onveiligheid in Nigeria. U specificeert dit door te verwijzen naar de brutaliteit van de politie, kidnappings en moorden (NPO, p.31). U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u eenmalig gearresteerd bent bij de Lekki Toll Gate #endSARS demonstratie op 20 oktober 2020. U werd toen een week vastgehouden en werd vrijgelaten nadat u alle video's en filmpjes van deze betoging verwijderd had van uw telefoon. In de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek uit Nigeria, kende u echter geen problemen meer met de Nigeriaanse autoriteiten (NPO, p.31). Bovendien kon u zonder problemen het land legaal verlaten, waardoor er niet gesteld zou kunnen worden dat u geïsoleerd zou worden door de Nigeriaanse autoriteiten. Ook hier kan er bijgevolg gesteld worden dat uw vrees bijgevolg niet weet te overtuigen. Gevraagd waarom u dan specifiek geïsoleerd zou worden, antwoordt u dat slachtoffers willekeurig worden uitgepikt. u slaagt er bijgevolg niet in uw vrees te concretiseren of individualiseren. **Er dient te worden opgemerkt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is determinerend om als vluchteling te worden erkend.** Een loutere vermelding van of verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst – in casu Nigeria – volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. De vervolging dient namelijk in concreto te worden aangetoond en beoordeeld op het moment van de beslissing. U slaagt er echter niet in de door u aangehaalde vrees ten aanzien van de Nigeriaanse autoriteiten concreet, noch individueel, te maken.

Uit bovenstaande vaststellingen kan daarom geconcludeerd worden dat u uw aangehaalde vrees niet aannemelijk heeft weten te maken. Uw laattijdig vertrek uit Nigeria getuigt van een gebrek aan urgentie. Ook demonstreert het dat de werkelijke aanleiding van uw vertrek uit uw land van herkomst eerder de studiemogelijkheden waren in het buitenland dan uw vermeende vrees. Uw gebrekkige kennis over de praktijk tasten de geloofwaardigheid van uw relaas drastisch aan. Aangezien u zich zes jaar succesvol aan de praktijk heeft kunnen onttrekken, kan niet worden ingezien waarom u uw dochter ook niet zou kunnen beschermen hiertegen. Daarenboven is uw man en diens schoonfamilie ook tegen de praktijk gekeerd. Tot slot is een algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie van Nigeria zonder die te individualiseren onvoldoende om te spreken van een gegronde en persoonlijke vrees.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“3. Nextier, Nigeria ’ s Security Situation Analysis Report, 29 September 2022. Beschikbaar op: <https://reliefweb.int/report/nigeria/nigeria-security-situationanalysis-report-18-months-report-violent-conflicts-nigeria-nextier-violentconflict-database-january-2021-december-2021-and-january-2022-june-2022>.

4. ACLED, 10 Conflicts to Worry about in 2022 - Nigeria: Multiple security threats persist around the country, <https://acleddata.com/10-conflicts-to-worry-about-in-2022/nigeria/>.”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer

aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart Nigeria te zijn ontvlucht wegens een vrees voor genitale verminking bij haarzelf en bij haar dochter, alsook wegens de algemene onveilige situatie in Nigeria. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeksters kennis over de praktijk van vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) in Nigeria en over haar persoonlijk risico hierop dermate beperkt zijn, dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van een vrees voor VGV in haar hoofde:

“Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging ervaarde of zou ervaren in uw land van herkomst. Uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat uw kennis over de (precieze) context van vrouwelijk genitale verminking immers minimaal is. Gevraagd waarom de praktijk gebeurt, antwoordt u dat u de reden erachter niet weet, maar denkt dat het traditie is. Wanneer u gevraagd wordt wat u daarmee bedoelt, blijft uw antwoord dermate vaag (NPO, p.21). Ook waarom u net op uw 18de besneden zou moeten worden, kan u niet verklaren (NPO, p.22). Er kan echter verwacht worden van iemand die een werkelijke vrees heeft om besneden te worden, zich ook grondig informeert over deze praktijk. Wanneer er dan specifiek gevraagd wordt wie er zou willen dat u besneden zou worden, geeft u aan dat dit uw vader en de familieleden van uw vader zijn die achter deze praktijk staan. Anderzijds geeft u aan dat u geen band heeft met de familieleden van uw vader en kan hen niet bij naam noemen (NPO, p.10, 25). Niet alleen kan u hen niet bij naam noemen, ook baseert u deze verklaring op een louter vermoeden. U geeft immers aan dat u denkt dat de familieleden van uw vader dit verwachten van u omdat zij ook op de besnijdenis waren van uw zus (NPO, p.25). U bent er vervolgens van overtuigd dat er in Nigeria geen wetgeving bestaat die deze praktijk verbiedt en kent geen organisaties die zich inzetten tegen VGV (NPO, p.23). Van iemand die besnijdenis vreest en een zekere autonomie vertoont tijdens zijn of haar levensloop in Nigeria, kan redelijkerwijs ook verwacht worden dat deze persoon zich inleest in deze problematiek, of op zijn minst interesse toont in de specifieke context rond VGV in diens land van herkomst, de mogelijke gevolgen, en de opties om dit te vermijden. De vaststelling dat u dit klaarblijkelijk nagelaten heeft, alsook uw vrij oppervlakkige antwoorden met betrekking tot een mogelijke besnijdenis, tasten de geloofwaardigheid van uw aangehaalde motief drastisch aan. U komt immers niet verder dan te stellen dat u vreest VGV te ondergaan op aangeven van uw vader en diens familieleden, maar kan verder niets zeggen over die familieleden, kan niet verklaren waarom u op uw achttiende slachtoffer zou worden van dergelijke praktijken (en niet eerder), kan weinig tot niets zeggen over de specifieke context rond VGV in Nigeria en bent u niet op de hoogte over mogelijke wetgeving rond dit thema in Nigeria, noch van organisaties die zich inzetten voor slachtoffers van VGV en tegen dergelijke traditionele praktijken.”;

(ii) uit de beschikbare landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat VGV in Nigeria een matige tot lage prevalentie kent, dat het meestal gebeurt voor de leeftijd van vijf jaar en dat zowel verschillende organisaties als de federale en regionale overheden zich inzetten tegen VGV:

“Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de informatie omtrent VGV toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt allerm minst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2017 zo'n 18,4 procent, en wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen geen VGV ondergaan. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal uitgevoerde VGV; generatie na generatie wordt er minder VGV uitgevoerd. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), besneden worden voor de leeftijd van vijf jaar en slechts 7,1% is nog besneden na de leeftijd van 15 jaar. Bovendien verschilt de prevalentiegraad per regio. In Delta bijvoorbeeld, is er een prevalentiegraad van 36.4% bij vrouwen tussen de 15-49 jaar. Informatie geeft verder aan dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV (vrouwelijke genitale verminking), dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse Staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende “Violence Against Persons (prohibition) Act” verbiedt onder andere VGV. Dertien staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt, inclusief Lagos, Delta en Oyo State, de drie staten waar u gewoond heeft.;

(iii) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij, nadat zij vlak voor haar achttiende verjaardag haar ouderlijk huis verliet, nog probleemloos gedurende zes jaar in Nigeria kon blijven en uiteindelijk vertrok naar Oekraïne omwille van studiemogelijkheden, waarvoor zij stelt te hebben gespaard, hetgeen haar vrees voor VGV eens te meer ondermijnt:

“Ten tweede dient er te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vrouwelijke genitale verminkingen, maar omwille van de studie mogelijkheden in het buitenland. . U verklaart dat volgens de traditie van uw vader, vrouwen besneden worden op de leeftijd van 18 jaar (NPO, p.21). Wanneer u bijna 18 jaar was, verliet u daarom het ouderlijk huis. Er dient echter te

worden gewezen op de vaststelling dat u pas het land ontvluchtte in 2021. Dat u meer dan 6 jaar na het vertrek uit uw ouderlijk huis Nigeria verliet, is dan ook meer dan opvallend te noemen en doet de vraag rijzen hoe zeer u toen nog de besnijdenis vreesde, maar ook hoe oprecht deze vrees is of was.. Bovendien verklaart u dat u in die periode van zes jaar (nadat u uw ouderlijk huis had verlaten) geen problemen ondervonden heeft met betrekking tot de beweerdde eis tot besnijdenis uitgaande van uw vader (NPO, p.30). De hierboven gemaakte vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor vervolging inzake VGV, lijkt dan ook bevestigd te worden doordat u zes jaar zonder problemen in het land kon blijven wonen nadat u uw ouderlijk huis zou hebben verlaten. Wanneer u bovendien gevraagd wordt waarom u zo lang wachtte om het land te ontvluchten, antwoordt u dat u geld diende te hebben om uzelf te voorzien wanneer u het land verliet (NPO, p. 20). U verklaart bovendien dat het altijd wel het plan was om te studeren in Oekraïne en dat u daarvoor al die jaren heeft gespaard (NPO, p.30). Bovendien was uw man reeds meer dan een jaar in Oekraïne. Gevraagd waarom u niet samen met hem vertrok, verklaart u dat u eerst nog moest werken om geld in te zamelen (NPO, p.20). Van iemand met een gegronde vrees voor vervolging kan echter verwacht worden dat deze zich zo snel mogelijk onttrekt aan de bedreiging op zijn of haar persoon. **Dat u meer dan zes jaar wacht om te vertrekken uit het land waar u meent onveilig te zijn, demonstreert bijgevolg dat u Nigeria uiteindelijk verliet met als doel studies te kunnen aanvatten in het buitenland – en niet zozeer omdat u het land diende te ontvluchten omwille van een persoonlijke vrees of persoonlijke problemen in uw land van herkomst.;**

(iv) zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vrees voor VGV, zij niet concreet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk VGV zou dienen te ondergaan:

“Aangezien er weinig geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor vrouwelijke genitale verminking, wordt bijgevolg ook uw vrees bij terugkeer in twijfel getrokken. U geeft immers aan niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u vreest dat indien uw vader of zijn familieleden u zouden zien, hij u zou laten besnijden. Zelfs wanneer er geloof zou worden gehecht aan uw verhaal, dient er echter te worden opgemerkt dat u, zoals reeds aangegeven, zich gedurende meer dan zes jaarsuccesvol heeft kunnen beschermen tegen deze praktijk waardoor het weinig waarschijnlijk is dat u effectief een risico zou lopen bij terugkeer. In die zes jaar heeft u geen contact meer gehad met uw vader, aldus uw verklaringen, en kende u geen problemen met betrekking tot een mogelijk gedwongen besnijdenis. U geeft hiervoor als verklaring dat u weinig buiten kwam en af en toe op uw werk bleef slapen. Dit is een echter weinig overtuigend antwoord. Vervolgens kan ook gesteld worden dat u u ook over een zekere autonomie beschikte, dat u financieel onafhankelijk was en dat u in het eerste jaar op eigen initiatief meerdere malen verhuisde. De door u geschetste levensloop in uw land van herkomst toont dan ook aan dat u een zelfstandige en ondernemende vrouw bent die haar leven in eigen handen nam. Er wordt daarom ook gevraagd of u zich niet in een andere stad zou kunnen vestigen indien de door u aangehaalde vrees zo imminent zou zijn. Zo werkte u bijvoorbeeld in Ibadan waar u evenmin problemen kende. U geeft aan dat dit onmogelijk was omdat de familieleden van uw vader overal in Nigeria wonen (NPO, p10). Dat u de namen niet kent van uw familieleden, maar wel weet in welke staten ze zouden wonen, is toch wel zeer merkwaardig (zoals hierboven reeds werd aangehaald). Bovendien situeert Ibadan zich in Oyo State, en dus niet in Lagos State en Delta State die u vermeldde (NPO, p.31). Uw louter hypothetische verklaringen dat u zou kunnen besneden worden zonder verdere concrete en overtuigende argumenten vormen geen objectief bewijs dat u zich niet op een veilige manier in Nigeria zou kunnen vestigen. Meer zelfs, dat u al die jaren nog in Nigeria gewoon kon verder leven zonder enige problemen, doen uw beweringen volledig teniet.

Uit de verklaringen van uw zus, blijkt bovendien dat uw zus D. zich ook succesvol heeft kunnen beschermen tegen de praktijk. Zij zou niet besneden zijn, maar woonde in het ouderlijk huis nog zeker vier jaar na haar 18de verjaardag (NPO XXX, p.24, 34). Dat zij in al die jaren niet de besneden is geweest, demonstreert dat uw verklaring weinig steek houdt.

Verder dient er ook te worden opgemerkt dat u reeds een volwassen en getrouwde vrouw bent. Er dient dan ook de vraag gesteld te worden in hoeverre uw vader nog het zeggenschap heeft over uw lichaam. U antwoordt hierop dat uw vader nog steeds beslist over uw lichaam ook al bent u momenteel getrouwd. Gevraagd op welke manier zij een volwassen vrouw zouden kunnen dwingen de praktijk te ondergaan, blijft uw antwoord oppervlakkig en vaag. Zo verklaart u dat ze als ze u zouden zien, u geen nee kan zeggen tegen de besnijdenis omdat het moet gebeuren. Ook wanneer u meer uitleg wordt gevraagd hoe ze u dan precies zouden dwingen, antwoordt u “ze zouden het doen, ze zouden het doen als ze me zouden zien” (NPO, p.31).”;

(v) verzoekster evenmin concreet aannemelijk maakt dat haar dochter ingeval van terugkeer naar Nigeria zou moeten vrezen voor VGV:

“Met betrekking tot de vrees dat uw dochter gedwongen besneden zou worden bij een eventuele terugkeer naar Nigeria dient het volgende te worden opgemerkt. Zoals u zelf aangaf, is het de vader die beslist of een vrouw al dan niet besneden wordt (NPO, p.22). Met andere woorden, in het geval van uw dochter zou dit uw man zijn, haar vader, en dus niet haar grootvader. Hierbij moet echter opgemerkt worden dat de kans dat een dochter VGV ondergaat, wordt beïnvloed door het feit of de moeder al dan niet VGV heeft ondergaan. Uit cijfers van 2017 blijkt dat slechts bij 7,3% van de meisjes die VGV ondergaan de moeder niet besneden is, wat bij u het geval is (zie attest toegevoegd aan administratief dossier). Dat u hetzelfde niet zou kunnen doen voor uw eigen dochter, met name haar beschermen tegen een mogelijke vorm van VGV, is daarom niet aannemelijk, zeker aangezien ook uw man gekant is tegen de praktijk, zoals u zelf aanhaalt tijdens uw persoonlijk onderhoud. Bijgevolg slaagt u er evenmin in om de vrees die u in hoofde van uw dochter aanhaalt aannemelijk te maken. Het CGVS ziet immers niet in waarom u en uw partner – de vader van uw dochter – uw dochter niet zouden kunnen beschermen tegen VGV gegeven het feit dat u zichzelf steeds heeft weten te beschermen, dat de vader van uw dochter ook gekant is tegen dergelijke praktijken en dat landeninformatie duidelijk aangeeft dat de vader het meeste zeggenschap heeft in een eventuele besnijdenis van diens dochter, net zoals de objectieve vaststelling dat het feit dat de moeder niet besneden is, een grote (positieve) invloed heeft op een eventuele besnijdenis van de dochter.”;

(vi) verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor de algemene onveilige situatie in Nigeria te concretiseren of individualiseren:

*“Tot slot vreest u de algemene onveiligheid in Nigeria. U specificeert dit door te verwijzen naar de brutaliteit van de politie, kidnappings en moorden (NPO, p.31). U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u eenmalig gearresteerd bent bij de Lekki Toll Gate #endSARS demonstratie op 20 oktober 2020. U werd toen een week vastgehouden en werd vrijgelaten nadat u alle video’s en filmpjes van deze betoging verwijderd had van uw telefoon. In de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek uit Nigeria, kende u echter geen problemen meer met de Nigeriaanse autoriteiten (NPO, p.31). Bovendien kon u zonder problemen het land legaal verlaten, waardoor er niet gesteld zou kunnen worden dat u geïsoleerd zou worden door de Nigeriaanse autoriteiten. Ook hier kan er bijgevolg gesteld worden dat uw vrees bijgevolg niet weet te overtuigen. Gevraagd waarom u dan specifiek geïsoleerd zou worden, antwoordt u dat slachtoffers willekeurig worden uitgepikt. u slaagt er bijgevolg niet in uw vrees te concretiseren of individualiseren. **Er dient te worden opgemerkt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is determinerend om als vluchteling te worden erkend.** Een loutere vermelding van of verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst – in casu Nigeria – volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. De vervolging dient namelijk in concreto te worden aangetoond en beoordeeld op het moment van de beslissing. U slaagt er echter niet in de door u aangehaalde vrees ten aanzien van de Nigeriaanse autoriteiten concreet, noch individueel, te maken.”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekster stelt dat zij geen encyclopedische kennis dient te hebben om VGV te vrezen, dient erop gewezen dat van haar geenszins dergelijke kennis wordt verwacht. Doch indien verzoekster heden daadwerkelijk meent internationale bescherming te behoeven omdat zij in Nigeria VGV dreigt te moeten ondergaan, kan redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij zich hieromtrent terdege tracht te informeren, hetgeen zij evenwel klaarblijkelijk geheel heeft nagelaten, waardoor in ernstige mate afbreuk wordt gedaan aan de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Waar zij stelt dat de wil van haar vader wet was en dat zij VGV zou dienen te ondergaan als haar vader dit wil, komt zij niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen. Dat haar moeder haar voor VGV heeft kunnen behoeden tot haar achttiende verjaardag, staat in schril contrast met de beschikbare

landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) waaruit blijkt dat VGV doorgaans plaatsvindt voor de leeftijd van vijf jaar. Bovendien verbleef verzoekers zus nog geruime tijd na haar achttiende verjaardag thuis zonder dat zij werd besneden. Verzoekster slaagt er niet in concreet te duiden waarom zij, in het licht van deze gegevens, heden nog voor VGV zou moeten vrezen.

Inzake de informatie die verzoekster in haar verzoekschrift citeert over VGV in Nigeria, dient vastgesteld dat hieruit niet blijkt dat VGV intussen een hoge prevalentie kent in Nigeria. Deze informatie stelt dat de prevalentie van VGV in de leeftijdscategorie van nul tot veertien jaar tussen 2013 en 2018 toenam van 16.9% naar 19.2%. Verzoekster behoort niet tot deze leeftijdscategorie. Bovendien bevestigt deze informatie de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie dat VGV voornamelijk plaatsvindt voor de leeftijd van vijf jaar: in 86% van de gevallen vindt VGV plaats voor de leeftijd van vijf jaar, terwijl dit in 8% van de gevallen tussen vijf en veertien jaar is. Verzoekster behoort tot geen van deze leeftijdscategorieën. Ook blijkt uit verzoeksters informatie dezelfde geografische verscheidenheid op vlak van de prevalentie van VGV tussen de verschillende staten van Nigeria. Als zodanig ligt de door verzoekster bijgebrachte informatie in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en werpt verzoeksters informatie dan ook geenszins een ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Waar verzoekster stelt als volgt: *“Haar plan was inderdaad om naar Oekraïne te reizen om er te studeren, maar deze plan was altijd ingegeven door haar vrees voor besnijdenis.”*, tracht zij op gekunstelde wijze de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde motivering voor haar vertrek uit Nigeria alsnog te verbinden aan haar voorgehouden vrees voor VGV. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Waar zij nog stelt dat zij haar dochter niet zal kunnen beschermen tegen VGV omdat zij hier geen enkele inspraak over heeft, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vaststelt dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat het doorgaans de vader is die beslist of een vrouw al dan niet moet worden besneden. Verzoeksters bewering, dat haar vader alle beslissingsbevoegdheid over haar dochter naar zich zal toetrekken omdat hij het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot niet aanvaardt, komt neer op het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Het vaderschap van verzoeksters echtgenoot ten aanzien van haar dochter in de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster echtgenoot (wiens beroep bij de Raad gekend is onder rolnummer RvV 293 553), doet geen afbreuk aan het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het doorgaans de vader is die beslist of zijn dochter al dan niet dient te worden besneden en dat zowel verzoekster als haar echtgenoot verklaren dat verzoeksters echtgenoot de vader is van verzoeksters dochter. Hoe dan ook is verzoeksters vader niet de vader van haar dochter en maakt zij op generlei wijze concreet aannemelijk dat haar vader zeggenschap zou hebben over haar dochter. Dit klemmt des te meer daar er in de bestreden beslissing tevens terecht op wordt gewezen dat verzoekster weliswaar verklaart dat zij door toedoen van haar vader en diens familie VGV vreest, doch dat zij niet eens weet wie die familieleden zijn. Verzoeksters voorgehouden vrees, dat haar dochter gedwongen zou worden besneden door haar vader, komt hierdoor ook op de helling te staan. Zij kon zich in het verleden overigens zelfstandig redden in Nigeria en op verschillende plaatsen gaan wonen, terwijl zij niet aannemelijk maakt dat haar vader of diens familie, van wie zij plots wel zou weten waar zij wonen, haar overal in Nigeria zouden weten te vinden. Deze door verzoekster voorgestelde gang van zaken mist alle logica en is bijgevolg geenszins geloofwaardig.

Verder voert verzoekster aan dat zij veel traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, onder andere door de uitbraak van de oorlog in Oekraïne, alwaar zij omwille van haar huidskleur werd gediscrimineerd. Verzoekster laat evenwel na om enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd is. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Tevens toont zij niet *in concreto* aan op welke wijze haar levensomstandigheden sedert haar vertrek uit Nigeria op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zouden werpen. Inzake het ondergaan van discriminatie en racisme in Oekraïne, dient erop gewezen dat verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, zijnde Nigeria. Haar vrees ten aanzien van Oekraïne is in deze dan ook niet relevant.

Waar verzoekster aanvoert dat zij persoonlijk dreigt te worden gevisieerd omdat zij als terugkeerder uit het Westen als 'rijk' zal worden gepercipieerd, komt zij niet verder dan het *post factum* poneren van een bijkomende nood aan internationale bescherming zonder hieromtrent ook maar enige informatie of toelichting te verschaffen. Temeer daar verzoekster reeds sedert november 2022 in België verblijft, doch

hiervan nooit eerder melding maakte, is het, mede gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, allerm minst ernstig om plots in onderliggend verzoekschrift op te werpen dat zij ingeval van terugkeer naar Nigeria problemen vreest omdat zij omwille van haar verblijf in België als 'rijk' gepercipieerd zal worden zonder hierover enige toelichting te verschaffen. Verzoekster beperkt zich aldus louter tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen, ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, waartoe zij echter in gebreke blijft.

De door verzoekster voorgelegde Oekraïense verblijfkaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) staft haar verblijf in Oekraïne. Dit element wordt heden niet betwist, doch houdt op zich geen rechtstreeks verband met haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. De door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 4) verm ag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevis eerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet

echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Nigeria zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de

Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Lagos actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf, zoals supra uitvoerig uiteengezet, geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad stelt vast dat verzoekster geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

De stukken toegevoegd aan het verzoekschrift liggen in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en zijn dan ook niet van aard aan te tonen dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse onjuist en/of achterhaald zou zijn. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Nigeria, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Nigeria in het algemeen en in de staat Lagos in het bijzonder, waar verzoekster verbleef voorafgaand aan haar vertrek uit Nigeria.

Verzoekster toont aldus niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de staat Lagos dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in staat Lagos in haar hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat zij bij terugkeer naar staat Lagos een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

6.5. Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Nigeriaanse staat Lagos een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend drieëntwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER